

ga so bili navdušeni nad plezanjem. Obljubili so, da čez leto dni spet pridejo pod Skalco. To pa je obveznost za nas, da tekmo in vse okoli nje dobro pripravimo.

Tekmovanje brez pomoči sponzorjev ne bi uspelo. To so bili PD Srednja vas, PD Bohinjska Bistrica, PD Bled, Almira, Modrin-Bohinj, Elan, IAO – Pečjak, Atelje B & M, Gostišče Kramar,

Gradbeno podjetje Bohinj, Lipa – diskontni market, Ski center Vogel, Gozdno gospodarstvo Bled, Triglavski narodni park, SC Kobla – Smučarska šola A. Pikon, Gostilna Rupa, Didakta, gostišče Orlove glave, K2 Sport, Alpinsport, TD Bohinj, Gorenjka Lesce, SK Bohinj, Trafika Cekin, Guma servis Kemperle, Alpinum Bohinj in Lipa Ajdovščina.

ZAČELO SE JE TUDI PRI NAS: TREKING NA OSEMTISOČAK

PLANINCI SCT NA VRHU ČO OJA

Kmalu po uspešni odpravi v Pamir, na 7495 metrov visoki Pik Komunizma leta 1987, smo se alpinisti Planinskega društva SCT iz Ljubljane začeli ozirati po kakšnem 8000 metrov visokem vrhu. Dolgo časa smo nihali med Karakorumom in Himalajo, toda na koncu je prevladala Himalaja. Začeli smo kupovati šotore, tehnično opremo in opremo, potrebno za tako odpravo. Odločitev za 8201 meter visoki Čo Oju se je rodila leta 1990. To je mejni vrh med Nepalom in Kitajsko, toda zaradi lažjega dostopa smo se odločili za vzpon iz Tibeta (Kitajska), kjer je mogoče ves transport opraviti z jakami in tako odpadejo vsi problemi s šerpami.

Nastopil je čas resnih treningov. Ob koncu tedna smo zahajali v gore, delali dolga zimska prečenja, splezali več smeri, med tednom pa nabirali kondicijo s tekom po gozdu. Enkrat tedensko smo se dobivali vsi skupaj in preverjali kondicijo s skupnim tekom, ki pa ni bil nikoli krajši od 20 kilometrov. S posredovanjem italijanske agencije smo si uredili vse formalnosti glede vzpona na vrh, plačila taks, plačila jakov

za transport tovora v bazo in počasi začeli verjeti, da ima ta projekt realne možnosti, da zaživi. Največji problem je bil denar, saj je kitajska vlada močno povečala takse. Največji del stroškov je plačalo podjetje SCT, ki mu gre tudi največja zahvala, da smo lahko to odpravo uresničili. Več podjetij smo prosili, naj nam dajo svoje izdelke in smo kljub slabim časom naleteli na popolno razumevanje.

SKOZI NEPAL NA KITAJSKO

Malo pred odhodom se je en član pri plezanju v Špiku poškodoval, tako da nas je z letališča Brnik konec lanskega avgusta odpotovalo samo šest. Prek Münchna in Amsterdama smo odpotovali v New Delhi in od tod z nepalskim letalom v Katmandu. Tam se je začelo tekanje od urada do urada, da smo uredili vse glede transporta in prehoda kitajske meje. Med temi opravili smo našli še toliko časa, da smo si ogledali nekaj najlepših templjev v mestu. Tam smo morali tudi preložiti vse transportne vreče in sode s hrano, ker noben tovor ni smel tehtati več kot 36 kilogramov; to je teža, ki jo lahko nese jak.

V začetku smo bili nekoliko razočarani nad

Čo Oju iz baznega tabora z označeno smerjo vzpona odprave SCT

Bazni tabor pod Čo Ojem, v ozadju ledenik in okoliški šesttisočaki

Katmandujem. Ko smo videli fotografije prejšnjih odprav, je bilo mesto videti veliko bolj urejeno in čisto. Vendar počasi neha motiti, da je vsa kanalizacija speljana ob robu ceste, smrad, ki je neznosen, krave, ki se sprehajajo po sredini ceste, in vzameš življenje takšno, kakršno pač je. Po enotedenskem urejanju smo le zbrali vse dokumente ter s pomočjo šerpe in kuharja nakupili manjkajočo hrano.

Tako je prišel dan, ko smo vse stvari naložili na avtobus in se odpeljali proti kitajski meji. Nekje sredi poti smo naleteli na zasuto cesto. Prenesti smo morali vso prtljago prek nasute zemlje in se vkrcati v avtobus, ki nas je čakal na drugi strani. V večernih urah smo se pripeljali v zadnjo nepalsko vas Kodari, kjer smo prespali.

Na meji se je nekaj zapletlo in če ne bi plačali podkupnine (tam namreč vlada neizprosni zakon bakšiša), bi morali vso prtljago zložiti z avtobusa. Meja je na sredini mostu, carinske zadeve pa je treba urejati deset kilometrov v notranjosti Kitajske v mestu Zhangmu. Za spremstvo smo dobili kitajskega zveznega oficirja in prevajalko in se odpeljali po vrtoglavih poteh. Ves dan smo se vozili po prašnih makadamskih cestah in zvečer prispeli v mesto Tingri na nadmorski višini 3600 metrov, kjer smo prespali.

NA VRH BREZ JEKLENK S KISIKOM

Naslednji dan smo vso opremo preložili na kamion in se odpeljali v zadnji tabor, do katere-

ga se je še mogoče pripeljati, v Kitajski tabor na nadmorski višini 4800 metrov. Od tam dalje smo pot nadaljevali z jaki. Po dveh dneh hoje smo 9. septembra prišli v bazni tabor na višini 5500 metrov, tam postavili šotore in uredili okolico. Naslednji dan smo že znosili vso potrebno opremo v tabor I na višini 6200 metrov in se vrnili v bazo, po dnevu počitka pa smo si naložili izredno težke nahrbtnike, šli do tabora I, tam prespali in se naslednje jutro začeli po hudi strmini vzpenjati proti taboru 2. Popoldne istega dne smo prečkali serake v osrednjem delu gore, tedaj pa se je vreme tako poslabšalo, da smo morali postaviti šotor in vanj zložiti vso prineseno opremo. Prespali smo na višini 6600 metrov in se naslednji dan vrnili v bazni tabor. Ta dan smo sklenili, da bomo ob naslednjem vzponu poskusili priti do vrha, saj bi nam takšno postavljanje šotorov do vrha vzelo preveč energije. Dvodnevni počitek v baznem taboru se nam je zdel ravno dovolj dolg.

Tako smo 18. septembra pripravili nahrbtnike in se iz baznega tabora odpravili proti taboru I, kjer smo prespali, navsezgodaj zjutraj pa smo zakorakali proti zasilnemu taboru, kjer smo imeli opremo. Razdelili smo si jo in nahrbtniki so postali pošastno težki – po kakšnih 20 kilogramov. V poznih popoldanskih urah smo prišli do tabora 2 na višini 6900 metrov. Vreme je bilo izredno lepo, samo temperature so bile nizke. Sklenili smo, da bomo en dan ostali v tem taboru in se spočili pred naskokom na zgornji tabor in na vrh. Ves dan smo tako veliko jedli in pili veliko tekočine, saj smo vedeli, da za obilne obroke do vrnitve v bazo ne bo več priložnosti.

Dne 20. septembra je odhod proti taboru 3 zahteval izredno veliko volje. Na tej višini se že zelo pozna veliko pomanjkanje kisika, svoje pa opravi še mraz, tako da se lahko pojavijo prve omrzline. Razporedili smo se po šotorih in odšli spat – na višini 7600 metrov.

Zjutraj naj bi vstali ob štirih in odrinili proti vrhu – in tako je tudi bilo. Mraz je bil pošasten, temperatura je bila okoli 30 stopinj pod ničlo. Počasi smo pridobivali višino. Prehiteli so nas Japonci, ki so že od baznega tabora hodili s kisikom. Mi smo se odločili, da bomo poskusili priti na vrh brez dihanja dodatnega kisika iz jeklenk. Pot je strma in gre precej v desno, počasi pa postaja bolj položna in v daljavi smo opazili vršni greben. Ker je vrh precej kopast in se do njega vleče dolg greben, nikakor ni hotelo biti konca te kalvarije.

Med enajsto in trinajsto uro smo drug za drugim vendarle prišli na vrh. Bili smo izmučeni, toda zelo zadovoljni, da je bil uresničen velik sen našega planinskega društva SCT. Temperatura čisto na vrhu je bila okoli 45 stopinj pod ničlo. Uspelo nam je narediti nekaj fotografij, nato pa so fotografski aparati zmrznili.

HITRA POT PROTI DOMU

Z vrha smo videli vse okoliške osemtisočake z Mount Everestom na čelu in druge nekoliko nižje gore. Kmalu smo zapustili vrh in začeli sestopati proti taboru 3. Toda ker smo imeli še dovolj časa, smo sestop nadaljevali v tabor 2, ki smo ga dosegli pred mrakom. V tem taboru smo prenočili in se po celem dnevu žeje napili čaja ter se za silo najedli, nato pa vsi takoj odšli spat. Naslednje jutro smo nadaljevali pot mimo tabora 1 v bazni tabor. Zaradi boleznih dveh

Na brniškem letališču po vrnitvi z uspele odprave na Čo Oju – od leve proti desni Aleš Cvahte, Štefan Lagoja, Marjan Gregorčič, Franc Urh, Peter Dobnik in Matija Urh

članov smo z odhodom iz baze pohiteli, pri tem pa nam je šel na roko tudi kitajski zvezni oficir, ki je takoj organiziral prevoz proti meji. Tam so nam prav na hitro uredili vse mejne zadeve, preložili smo opremo na nepalski avtobus in se odpeljali proti Katmanduju. Spotoma smo morali še enkrat raztovoriti avtobus in ves tovor prenesti kilometer daleč, ker je plaz odnesel cesto.

V poznih nočnih urah smo 29. septembra 1992 le prispeli v naš hotel v Katmanduju. Nekaj dni smo urejali vse, kar je potrebno za nakup letalskih vozovnic, potem smo se poslovili od našega šerpe in kuharja, ki sta res čudovita človeka.

Iz Katmanduja smo odleteli v Bangkok ter od tok prek Amsterdama in Frankfurta v Ljubljano. Po mesecu in pol smo se spet srečali s svojimi domačimi in prijatelji. Bili smo v vsakem smislu precej spremenjeni, vsak je med drugim povprečno tehtal 10 kilogramov manj, ozeble roke in noge pa so dajale še bolj bolečo sliko.

Čeprav smo bili na gori prepričani, da v Himalajo ne bomo šli nikoli več, smo začeli spremenjati mnenje, kolikor bolj je izginjala bolečina. In kolikor bolj je izginjala, toliko bolj se je pojavljal prijeten občutek, da smo na gori opravili veliko delo in da bi morali še kdaj obiskati ta del sveta.

(Glas kolektiva – Marjan Gregorčič)

Dirka po Matterhornu

Izredno sta se morala potruditi Južnotirolec Hans Kammerlander in Švicar Diego Wellig, ko sta lanskega 19. avgusta v komaj 23 urah in pol, se pravi prej kot v enem polnem dnevu, v vzponu in sestopu prehodila vse štiri klasične grebene Matterhorna, in sicer Zmutt, Furggen, Lion in Hörnli. Na pot sta se odpravila ob 4.15, svojo alpinistično dirko pa sta končala toliko ur pozneje v koči Hörnli. Neugodni in močni vetrovi ter snežni metež so pri tretjem vzponu otežili celoten podvig.

